

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 407/23
18.5.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Наде Хаџи-Перић, председника већа, судија Драгана Ћесаровића и Зорана Ђорђевића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 2 и 1 КЗ у стицају са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278 став 1 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Милићевића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 355/22 од 21.02.2023. године, јавно објављене дана 01.03.2023. године, у седници већа одржаној дана **18.05.2023. године**, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца из Београда, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 355/22 од 21.02.2023. године, јавно објављена дана 01.03.2023. године, у **погледу одлуке о казни**, тако што Апелациони суд у Београду, окривљеном АА, применом члана 4, 42, 43, 45, 50, 51 и 54 Кривичног законика, претходно утврђује за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 2 у вези става 1 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, казну затвора у трајању од 3 (три) године, а за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278 став 1 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци и новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 (педесетхиљада) динара, а затим га, применом члана 60 и 63 Кривичног законика, **ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 (педесетхиљада) динара**, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.04.2022. године, до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди, с тим што је новчану казну дужан да плати у року до 15 дана

по правноснажности пресуде, коју ће суд, у случају да је не плати у наведеном року, заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, док се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, у преосталом делу и браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Милићевића, **ОДБИЈАЈУ као неосноване**, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 355/22 од 21.02.2023. године, јавно објављена дана 01.03.2023. године, у **непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 355/22 од 21.02.2023. године, јавно објављеном дана 01.03.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 2 у вези става 1 КЗ, за које му је претходно утврдио казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, у стицају са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278 став 1 КЗ, за које му је претходно утврдио казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци и новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 (педесетхиљада) динара, а затим га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 (педесетхиљада) динара, у коју му је урачунао време проведено у притвору од 12.04.2022. године, до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеном пресуди, стим што је новчану казну дужан да плати у року до 15 дана по правноснажности пресуде, коју ће суд у случају да је не плати у том року, заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. Оштећени ББ је, у смислу члана 258 став 4 ЗКП, упућен на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева, док је окривљени обавезан да оштећеном на име трошкова поступка за ангажовање пуномоћника плати износ од 226.500,00 динара, затим да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка Вишем јавном тужилаштву у Београду плати износ од 144.172,59 динара, а Вишем суду у Београду износ од 1.440,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца и преиначи ожалбену пресуду тако што ће окривљеном АА утврдити појединачне казне затвора у дужем временском трајању и изрећи јединствену казну затвора у дужем временском трајању и споредну новчану казну у већем износу, и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Милићевић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, ожалбену пресуду укине и врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да

исту преиначи у корист окривљеног. Жалбом се такође указује да не постоје законски разлози на основу којих би према окривљеном и даље на снази био притвор.

Апелациони јавни тужилац из Београда је, поднеском Ктж.бр. 450/23 од 12.04.2023. године, предложио да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду усвоји, пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 355/22 од 21.02.2023. године, преиначи, тако што ће се окривљеном АА, због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 2 у вези става 1 КЗ, у стицају са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278 став 1 КЗ, утврдити појединачне казне затвора у дужем временском трајању, као и споредна новчана казна у већем износу, а да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Милићевића, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца из Београда, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, а имајући у виду и мишљење Апелационог јавног тужиоца из Београда, из напред цитираног поднеска, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци пресуде.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Милићевића, првостепена пресуда се оспорава због битне повреде одредаба кривичног поступка, не наводећи при том у чему се наведена повреда састоји.

Међутим, Апелациони суд у Београду налази да је побијана пресуда јасна и разумљива, да садржи све чињенице и околности које представљају обележје кривичних дела за која је окривљени АА оглашен кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и правилне разлоге за своју одлуку, при чему је непристрасно ценио све изведене доказе и на основу њих са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете или у корист окривљеног.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Милићевића, првостепена пресуда се оспорава због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, указивањем да је нетачно првостепени суд утврдио да је наступањем експлозије изазвана опасност за животе и тела оштећених, као и за имовину већег обима, будући да као последица експлозије на породичној стамбеној кући ни прозори пукли, да окривљени није имао умишљај да икога угрози, зато што је прво прошао колима поред куће и када је видео да нема никога тек онда бацио бомбу која је пала између зграде и ограде, на уском пролазу, где је експлозија била контролисана, због чега није јасно како је ико могао бити угрожен. Међутим, ни ови жалбени наводи браниоца окривљеног нису могли бити прихваћени као основани, и по оцени Апелационог суда у Београду првостепени суд је приликом доношења побијане пресуде правилно и потпуно утврдио чињенично стање када је нашао да је окривљени АА извршио кривично-правне радње, ближе наведене у изреци ожалбене пресуде.

Наиме, окривљени је на главном претресу у потпуности признао извршење оба кривична дела и радње које су му стављене на терет, које признање је правилно првостепени суд прихватио у погледу извршења радњи кривичних дела које су му стављене на терет и то да је он лице које је дана 07.09.2021. године, у току ноћи бацило ручну бојеву бомбу М75 из возила на кућу оштећеног ББ, а што је у складу са изведеним доказима, пре свега видео снимцима предметног догађаја и записником о препознавању од стране сведока ВВ, док је осталим доказима утврђено и да је критичном приликом управљао возилом марке “Golf”, у власништву његове мајке ГГ.

Правилно је првостепени суд имао у виду и балистичко вештачење из кога произлази да се ради о бомби која је намењена за уништавање живе силе, чији је пречник убитачног дејства до 12 метара, а рањавајућег до 30 метара и да је експлозивно пуњење пластични експлозив, с тим што наведена бомба не представља оружје велике разорне моћи. Поред тога, правилно је првостепени суд имао у виду да је прегледањем видео снимка уочено да је бомба из возила бачена у правцу улазног дела куће, али да се одбила о угао куће поред олука и да је пала ближе огради и да је због тога експлодирала у простору између ограде и куће, у чијој близини је купатилски простор у приземљу, али и прозор собе на спрату у којој је спавао малолетни син оштећеног, удаљен неколико метара од места где је бомба пала и експлодирала, поред ког прозора је прозор друге собе у којој је спавао други малолетни син оштећеног, да су у кући спавали и оштећени и његова супруга и родитељи оштећеног, па с обзиром на убитачно и рањавајуће дејство предметне бомбе, и по оцени овога суда, а на супрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, произлази да је критичном приликом постојала конкретна опасност по чланове породице оштећеног ББ да услед радње коју је окривљени предузео може наступити смрт или телесно повређивање једног или више лица, а такође и за имовину већег обима, имајући у виду да су настала мања оштећења на кући, али да се оштећени изјаснио да би штета била далеко већа да је бомба пала на место где је била бачена испред улаза у кућу, као што се десило са бомбом која је три месеца раније бачена у двориште његовог брата од стрица ВВ.

Имајући у виду све напред наведено, правилно је првостепени суд закључио када није прихватио део одбране окривљеног да се трудио да никога не повреди и да је зато бомбу бацио касно ноћу, а да се вратио у рикверц да осмотри да нема никога у близини, на шта се и жалбом браниоца окривљеног указује, правилно налазећи да је таквом одбраном окривљени покушао да умањи и ублажи степен своје кривице, при чему је и по оцени овога суда логично да се приликом вршења такве радње претходно изврши осматрање из разлога да учинилац не би био уочен у радњи коју предузима, а не из разлога које је окривљени навео и на које се жалбом указује, јер када се неко одлучи да предузме радњу као што је бацање бомбе у нечије двориште, свестан је о каквој се опасности ради и какве последице то може да произведе. При том се првостепени суд није бавио мотивима окривљеног због којих је бацио бомбу у двориште оштећеног, с обзиром да се исти изјаснио да их не познаје и да је то учинио због других људи које није могао да одбије, а да су се оштећени и сведок ВВ и ДД изјаснили да га такође не познају. Првостепени суд је имао у виду и то да је на око три месеца пре критичног догађаја бачена бомба и на кућу сведока ВВ, али да окривљени АА за то није оптужен и да против њега поступак за тај догађај није вођен.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене одбране окривљеног и оцене свих доказа изведених током поступка и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је прихватио квалификацију тужилаштва да је окривљени предузетим радњама извршио два кривична дела у стицају, и то недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 2 у вези става 1 КЗ и изазивање опште опасности из члана 278 став 1 КЗ, будући да су и по оцени овога суда у радњама окривљеног садржана сва битна обележја наведених кривичних дела, правилно налазећи да је окривљени оба кривична дела извршио поступајући са директним умишљајем, јер је био свестан и знао да неовлашћено носи минско-експлозивно средство – ручну бојеву бомбу, чије држање грађанима није дозвољено, а да њеним бацањем у двориште, у непосредној близини куће у којој живи породица са малолетном децом и наступањем експлозије изазива опасност за њихове животе и тела, као и за имовину већег обима, што је и хтео, док се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Милићевића, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оспоравајући умишљај окривљеног, оцењују као неосновани.

Међутим, испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, Апелациони суд у Београду налази да је жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду основана.

Наиме, првостепени суд је, одлучујући о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, ценио све околности из члана 54 Кривичног законика, које утичу да казна буде мања или већа, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног нашао да се коректно држао пред судом током поступка и да је признао извршење кривичних дела која су му стављена на терет, изразио кајање, као и да је разведен и отац једног малолетног детета, док је од отежавајућих околности нашао његову вишеструку осуђиваност, а посебно чињеницу да је осуђиван за исто кривично дело из члана 348 став 1 КЗ, па му је применом члана 45, 50, 51 и 60 КЗ претходно утврдио за кривично дело из члана 348 став 4 у вези става 2 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, а за кривично дело из члана 278 став 1 КЗ, казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци и новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара, налазећи да би прибављање доказа о утврђивању висине дневног износа новчане казне знатно продужило трајање кривичног поступка и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а коју ће суд у случају да је не плати у том року заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да му је у изречену казну затвора урачунао време проведено у притвору од 12.04.2022. године, до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди, налазећи да ће се изреченим казнама остварити општа сврха кажњавања, предвиђена чланом 4 и 42 КЗ и утицати на окривљеног да убудуће не врши оваква и слична кривична дела.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, основано се жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду истиче да је првостепени суд приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције дао пренаглашен значај олакшавајућим околностима на страни окривљеног, док није у довољној мери ценио отежавајуће околности, и то његову вишеструку осуђиваност, посебно чињеницу да је осуђиван за исто кривично дело из члана 348 став 1 КЗ и да се наведеним појединачним казнама, као и јединственом казном не би постигла сврха кажњавања, прописана одредбом члана 42 Кривичног законика.

Сходно напред наведеном, а имајући у виду све олакшавајуће и отежавајуће околности које је првостепени суд правилно нашао на страни окривљеног, а дајући им адекватан значај, при том ценећи степен кривице окривљеног, тежину извршених кривичних дела, јачину повреде заштићеног добра, личност окривљеног и његове личне прилике, Апелациони суд у Београду је, усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, првостепену пресуду преиначио у погледу одлуке о казни, тако што је, применом одредбе члана 4, 42, 43, 45, 50, 51 и 54 Кривичног законика, окривљеном претходно за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 2 у вези става 1 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, утврдио казну затвора у трајању од 3 (три) године, док му је за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278 став 1 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци и новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара, налазећи да би прибављање доказа о утврђивању висине дневног износа новчане казне знатно продужило трајање кривичног поступка, а затим га, применом одредбе члана 60 и 63 Кривичног законика, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара, у коју му је урачунао време проведено у притвору од 12.04.2022. године, до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди, с тим што је новчану казну дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, коју ће суд у случају да је не плати у наведеном року заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, налазећи да је овако изречена казна нужна мера кривично-правне заштите и да ће се једино ефективном казном затвора, у наведеном трајању и новчаном казном у наведеном износу у потпуности остварити сврха кажњавања, прописана одредбом члана 42 Кривичног законика, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика, тј. да су наведене казне нужне, али и довољне мере кривично-правне заштите и да ће исте у односу на окривљеног АА у довољној мери утицати да убудуће не врши иста или слична кривична дела, као и на друге да не чине кривична дела.

Стога су жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, у којој се не наводи ниједна околност која би утицала на другачију одлуку, у смислу изрицања новчане казне у већем износу, као и браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Милићевића, у којој се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу изрицања блаже кривичне санкције окривљеном, оцењене као неосноване.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Милићевића, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку, па их није посебно образлагао.

Из свих напред изнетих разлога, а на основу одредбе члана 459 став 1 и 457 Законика о кривичном поступку, Апелациони суд у Београду донео је одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар-виши саветник
Бранислава Муњић,с.р.**

**Председник већа-судија
Нада Хаџи-Перић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић